

A MI SZERELMÜNK

nem a filmeken
remegő, szép zenével aláfestett,
könnyes-bús, édes szerelem.
— De mi magunk sem vagyunk filmszínészek,
nem vagyunk magas, délceg „szép-fiúk”,
bozontos hajú, karcsú-daliák
s asszonyaink sem lollobriggidák.
Tömpe orrunk van, csuparác szemünk,
csúnyán járunk, sokszor esetlenül,
kopaszodástól fénylő fejbőrünket
maradt tincsekkel fedjük, vagy pedig
pucéron tárjuk a világ felé.

Az asszonyok és lányok, akiket
megölelünk, sem nyernének sehol
szépségversenyt, kezük, lábuk rövid,
lapos mellük van s elhíznak kicsit,
s csak fiatalon vonzó, bájosak,
mert az „ifjúság” szárnyat ad nekik.

De mégis,

amikor szép csillagosan
a szerelem jön — mert ránk is zuhan
sugár — ha nem is nagy reflektorok
ontják felénk —

mikor elfúlt torok
suttog ezerszer elnyűtt, koptatott
szavakat,

akkor

rajtunk is ragyog
olyan szépség — akár a filmeken;
s egyszeriben, én neked s te nekem
a l e g s z e b b vagyunk, legfénylőbb mi itt
ezen a csúnya földön létezik.
Ölelésünkben, vágyunkban lehull
mi elcsúnyított: gyűrt arc, ránc, vonás . . .
istenként izzunk így, ruhátlanul.

S szerelmünkben születnek újra meg
azok a szépek, tündökletesek,
akik képénél estéenként megáll
az új nemzedék egy-egy mozinál,
s minket dicsér, amikor értük ég,
mert mi vagyunk — törődött milliók —
a minden szépet, csodát megszüelő

Emberiség!